

ЈОШ ЈЕДНОМ О ПАРИСКОЈ ИЗЛОЖБИ.

Било је одлучног дистанцирања од напада

Писмо Бориса Петковског поводом пленума Друштва ликовних уметника Македоније

Поводом члanka, објављеног у нашем листу 21. јануара 1971. године под насловом: „Још једном о париској изложби“ од М. Друговца, примили смо од Бориса Петковског, директора Музеја савремене уметности у Скопљу, писмо које објављујемо у целини:

„Пошто се у овом тексту тврди да је на „Пленуму Друштва ликовних уметника Македоније, било више пута „апострофирано“ моје име и пошто је резултат ток тог састанка са стране М. Друговца приказан крајње једнострano, молим Вас да због правилног обавештавања наше јавности, објавите следеће моје примедбе.

Пре свега, изненађен сам структуром формулатија које Друговац преноси као наводне једнодушне ставове овог састанка, из два разлога. Прво, он није присуствовао на њemu па је према томе јако проблематична морална чврстина извора, из којег је он црпао део својих информација. На споменутом састанку више учесника се одлучно дистанцирало од напада упућених на то и садржину припрема париске изложбе. Особито је била исцрпна информација коју су, у том смислу, поднели и потпредседници Републичке комисије за културне везе са иностранством, С. Мицковић и П. Божковски. Тиме је одлучно отклоњена свака могућност „субјективистичке“ или „клановске“ политике, у конципирању једне тако значајне националне културне манифестације и наглашена пуна координација између Републичке комисије и мене, током целог рада на припреми ове изложбе.

Образлажуји свој рад и ангажовање у секцији XX-тог века париске изложбе ја сам, између осталог, подсетио на високо оцену рада свих стручњака, у изјави др Вејновића пред Културно-просветним већем Савезне скupштине. Она је била објављена у Вашем листу од 13. јануара 1971. године. Нагласио сам и моју убеђеност у исправност тврђења др Вејновића да изложба као велико међународно иступање наше земље не заслужује поступак, којим се жели демонстративно указати на неке нерешене проблеме нашег уметничког и културног живота уопште. О томе да такви проблеми постоје и у ДЛУМ-у, М. Дру-

говац је обавестио нашу јавност својим написом у „Политици“ од 7. XII 1970. године. Он тако закључује, поводом неких појава у вези са изложбом 25. изложбом овог Друштва, да су оне „кулминација перманентно пошег стања у односима међу ликовним уметницима ове Републике“.

Лично сматрам да је сваки однос према изложби у Паризу био он приватног, службеног или друштвеног карактера, однос према једном изванредно важном и одговорном државном, националном и културном подухвату. У том смислу, морaju бити оцењивање и апстиниције појединих уметника, наспрот свим узорцима њихове моменталне приватне реакције. Што се тиче македонског учешћа у делу изложбе посвећеном XX-том веку, сматрам да и у Македонији и у другим републикама, постоји велики број значајних ликовних имена, која нису обухваћена овом изложбом, јер је она имала своје врло прецизне и категоричне циљеве и димензије. Сматрам, исто тако, да десет македонских уметника који су ушли у ову велику селекцију: Лазар Личеноски, Никола Мартиноски, Димитар Кондовски, Тома Шијак, Душан Перчинов, Ристо Калчевски, Петар Мазев, Вангел Наумовски, Петар Хаци Бошков, Јордан Грабул, представљају имена која су одлично позната југословенској јавности по резултатима свог досадашњег стваралаштва и да је оно најбољи одговор на инсинуације П. Мазева о „нестручним, менаџерско-биорократским захватима“; и да ова имена чланова ДЛУМ-а, не само не могу наносити штете његовим стапешким интересима, него да су то уисти мањ личности, које је он сам, у више повода, афирмисао као своје истакнуте представнике на различим манифестацијама и при дојдељивању највиших уметничких признања.“

Борис Петковски
директор Музеја савремене
уметности у Скопљу

Политик - 26. I. 1971